

Illa videamus, quae a te de amicitia dicta sunt.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Duo Reges: constructio interrete. Nihilò beatiorem esse Metellum quam Regulum. Qui autem esse poteris, nisi te amor ipse ceperit? Quae quidem vel cum periculo est quaerenda vobis; Stoicos roga. Eorum enim est haec querela, qui sibi cari sunt seseque diligunt. Deinde prima illa, quae in congressu solemus: Quid tu, inquit, huc? Saepe ab Aristotele, a Theophrasto mirabiliter est laudata per se ipsa rerum scientia; Negat enim summo bono afferre incrementum diem. Quis istud possit, inquit, negare?

Ergo ita: non posse honeste vivi, nisi honeste vivatur? Sint ista Graecorum; Frater et T. Ita nemo beato beator. Qui igitur convenit ab alia voluptate dicere naturam proficisci, in alia summum bonum ponere?

Expectoque quid ad id, quod quaerebam, respondeas. Eam tum adesse, cum dolor omnis absit; **Prodest, inquit, mihi eo esse animo.** Inquit, an parum disserui non verbis Stoicos a Peripateticis, sed universa re et tota sententia dissidere? Hic quoque suus est de summoque bono dissentiens dici vere Peripateticus non potest. Sed quoniam et advesperascit et mihi ad villam revertendum est, nunc quidem hactenus; Quid ergo attinet gloriose loqui, nisi constanter loquare? [Primum quid tu dicis breve?](#)

Graece donan, Latine voluptatem vocant.

Nobis Heracleotes ille Dionysius flagitiose descivisse videtur a Stoicis propter oculorum dolorem. *Qui ita affectus, beatum esse numquam probabis;* Oratio me istius philosophi non offendit; Vitae autem degendae ratio maxime quidem illis placuit quieti. Quodcumque in mentem incideret, et quodcumque tamquam occurreret. Eadem nunc mea adversum te oratio est. [Quonam modo?](#) Multa sunt dicta ab antiquis de contemnendis ac despiciendis rebus humanis; Nam, ut sint illa vendibilia, haec uberiora certe sunt. Itaque eos id agere, ut a se dolores, morbos, debilitates repellant.

Ut necesse sit omnium rerum, quae natura vigeant, similem esse finem, non eundem. [Age, inquiet, ista parva sunt.](#) Nescio quo modo praetervolavit oratio. Iste sum, inquit. An eum discere ea mavis, quae cum plane perdidiceriti nihil sciat? Falli igitur possumus. Laboro autem non sine causa; Quod, inquit, quamquam voluptatibus quibusdam est saepe iucundius, tamen expetitur propter voluptatem. Non est ista, inquam, Piso, magna dissensio.

Sin laboramus, quis est, qui alienae modum statuat industriae? **Tu vero, inquam, ducas licet, si sequetur;** Oculorum, inquit Plato, est in nobis sensus acerrimus, quibus sapientiam non cernimus. Itaque rursus eadem ratione, qua sum paulo ante usus, haerebitis.

Sunt enim prima elementa naturae, quibus auctis virtutis quasi germen efficitur. [Diodorus, eius auditor, adiungit ad honestatem vacuitatem doloris.](#) Nam, ut paulo ante docui, augendae voluptatis finis est doloris omnis amotio. **Negare non possum. Utilitatis causa amicitia est**

quaesita. Illa sunt similia: hebes acies est cuius oculos, corpore alius senescit; Aut, Pylades cum sis, dices te esse Orestem, ut mori pro amico? *Satis est ad hoc responsum.* Sic enim maiores nostri labores non fugiendos tristissimo tamen verbo aerumnas etiam in deo nominaverunt. Non enim, si omnia non sequerentur, idcirco non erat ortus illinc.

Atque his de rebus et splendida est eorum et illustris oratio. Itaque eos id agere, ut a se dolores, morbos, debilitates repellant. Progredientibus autem aetatibus sensim tarde potius quasi nosmet ipsos cognoscimus. Tecum optime, deinde etiam cum mediocri amico. *An hoc usque quaque, aliter in vita?* Sapiens autem semper beatus est et est aliquando in dolore; ALIO MODO. **An hoc usque quaque, aliter in vita?**